

"Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu" (Mt.4,4)

MERINDE PENTRU SVFLET

Apare cu binecuvântarea PS Părinte Episcop Siluan,
al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

ANUL 8. N°65

SERIA SĂPTĂMÂNALĂ

30 DECEMBRIE 2018

CVÂNTUL DOMNULUI

DUMINICA DUPĂ NAȘTEREA DOMNULUI (ȘI SFINȚILOR IOSIF IBOGDNICUL, DAVID PROROCUL ȘI IACOB, RUDA DOMNULUI. FUGA ÎN EGIPT)

GALATENI 1, 11-19

Fraților, vă fac cunoscut că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om; pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos. Căci ați auzit despre purtarea mea de altădată întru iudaism, că prigoneam peste măsură Biserica lui Dumnezeu și o pustiiam, și spoream în iudaism

mai mult decât mulți dintre cei care erau de vârsta mea în neamul meu, fiind mult râvnitor al datinilor mele părintești. Dar când a binevoit Dumnezeu, Care m-a ales din pântecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său, să descopere pe Fiul Său întru mine, pentru ca să-L binevestesc la neamuri, îndată nu am primit sfat

de la trup și de la sânge, nici nu m-am suit la Ierusalim, la Apostolii cei dinainte de mine, ci m-am dus în Arabia și m-am întors iarăși la Damasc. Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să-l cunosc pe Chefa și am rămas la el cincisprezece zile. Iar pe altul din apostoli n-am văzut, decât numai pe Iacov, fratele Domnului.

MATEI 2, 13-23

După ce s-au dus magii, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: scoală-te, ia Pruncul și pe mama Sa și fugi în Egipt și stai acolo, până ce îți voi spune eu, căci Irod are să caute Pruncul ca să-L omoare.

Iar el, sculându-se, a luat noaptea Pruncul și pe mama Sa și s-a dus în Egipt: și au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se îplinească cuvântul spus de Domnul prin proorocul, care zice: din Egipt am chemat pe Fiul Meu. Iar când Irod a văzut că a fost înșelat de magii, s-

a mâniat foarte tare și, trimitând, a omorât pe toți copiii, care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de doi ani și mai mici, după timpul pe care îl aflase de la magii.

Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire și țipăt mult; Rahela plângea pe fiii săi și nu vrea să se mângâie, pentru că nu mai sunt. Iar după ce a murit Irod, iată că îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif în Egipt, zicându-i: scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și mergi

în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viața Pruncului. Iar el sculându-se, a luat Pruncul și pe mama Lui și au venit în pământul lui Israel.

Dar auzind că domnește Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo și, luând poruncă în vis, s-a dus în părțile Galileii. Și a venit și a locuit în orașul, care se numește Nazaret, ca să se îplinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean se va chema.

TRĂSĂTURI

FUGA ÎN EGIPT – INCEPUTUL VRAJMASIEI FATA DE IISUS

R. Radulescu: De cum a intrat în lumea noastră, a oamenilor, la nașterea Mantuitorului Hristos, Dumnezeu S-a lovit de ostilitatea lumii în care a intrat. Desigur, Dumnezeu Isi cunoaste creatia, cunoaste lumea creata de Sine. Il vedem pe Mantui-

torul Hristos, ca pe un pribeag, nevoit sa plece cu familia in Egipt, pentru a se feri de furia lui Irod, care -si vedea amenintata pozitia lui de rege. Ostilitatea lumii nu s-a manifestat numai atunci, ea este de cand Dumnezeu a creat lumea. De unde, parinte profesor Constantin Coman, samanta de dusmanie fata de Dumnezeu, Cel care a creat, de fapt, lumea? Omul nu-L mai percepe pe

Dumnezeu ca pe un ocrotitor, ci I se impotriveste. De unde samanta potrivniciei, de unde gandul acesta de adversitate fata de Dumnezeu?

Pr. Coman: Omul are in sine aspiratia spre absolut si citeste dependentia de oricine, inclusiv de Dumnezeu, ca pe o limitare. Aceasta pentru ca nu mai are o intelegere clara a ceea ce este Dumnezeu. Ati spus foarte bine. In firea omeneasca exista o ad-

TRĂISĂRI

versitate la adresa lui Dumnezeu. Exista o fuga a omului de Dumnezeu, manifestata in diverse forme, de la cele mai grosolane la cele mai rafinate! Este o tendinta a omului, aproape permanenta si universala, de emancipare de sub tutela lui Dumnezeu. Aceste tendinte ne confirma starea noastra de cadere. Sa ne amintim reactia protoparintilor Adam si Eva, dupa cadere: au fugit, s-au ascuns de la fata lui Dumnezeu! In mod firesc, daca noi credem si marturisim ca Dumnezeu este Creatorul si Atoateitorul si sensul ultim al creatiei si al existentei noastre, ar trebui sa avem, dimpotriva, o atitudine prieteneasca, recunoscatoare si supusa fata de El. Lucrurile nu se intampla, inasa, asa. Omul fuge de Dumnezeu, se ascunde intr-un fel de El, asemenea copilului necuminte care se ascunde de parinti dupa ce face boroboate. Iar mai tarziu vrea sa se desprinda de parinti pentru a fi liber si autonom. Nu ma refer la tendinta fireasca de desprindere a copiilor de parinti sau a ucenicilor de maestri. In astfel de situatii, desprinderea nu este absoluta, copilul sau ucenicul raman cu recunostinta, cu cinstire, cu respect, cu atentie si cu dragoste fata de parinti sau de invatatori.

In om este sadita informatia implinirii sale, informatia standardelor la care trebuie sa ajunga, informatie echivalenta cu aspiratia omului dupa absolut, cum spuneam. Dar el traieste in niste limite. Lumea in care se misca el, resursele lui, actiunile lui, gesturile lui sunt atinse de limite, nu sunt absolute. In orice om, inasa, exista simtul aspiratiei spre absolut. Ea este foarte sanatoasa pentru ca omul a fost zidit de Dumnezeu ca sa ajunga la masura absoluta. Numai ca implinirea acestei aspiratii nu este imanenta lumii si creatiei si nici firii omenesti. Implinirea acestei aspiratii se realizeaza tocmai prin impartasirea de Dumnezeu, singura existenta absoluta, fara limite, fara stricaciune, care are existenta prin Sine insusi.

Omul „imprumuta” existenta deplina de la Dumnezeu. Fuga de Dumnezeu se datoreaza perceptiei gresite ca Dumnezeu ar insemna dependenta si, prin urmare limitare. Lucrurile sunt foarte complexe, dar este important ca omul sa se cerceteze si sa cunoasca de unde vine tendinta de a fugi de Dumnezeu.

O a treia cauza tine de starea de pacat sau de cadere a omului. Am sa va dau un exemplu elocvent din ex-

GAINDUL SĂPTĂMĂNILI

Păstorii au fost primii care I-au adus slavă și a arătat prin aceasta că, în Împărăția Sa, oamenii nu vor fi aleși după nașterea lor aleasă, după bogăția, învățătura sau puterea lor din lume, ci pentru sufletele lor cu întregă înțelepciune, pentru inimile lor curate și cugetele lor cu frică de Dumnezeu.

SF. NICOLAE VELIMIROVICI

perienta mea preoteasca. Constat de peste 25 de ani, ca pruncii, copiii vin fara nici o rezerva spre biserica, spre preot, spre orice semn care trimite la Dumnezeu; vin cu o oarecare bucurie, cu oarecare entuziasm, chiar si cei care nu au o educatie religioasa. De indata ce cresc si sunt atinsi de caderi, de murdarii, de ganduri meschine, se retrag si au rezerva fata de tot ceea ce trimite la Dumnezeu. Oamenii adulti cu atat mai mult. Cand intalnesc un preot pe strada, nu stiu pe unde sa-l ocoleasca, tocmai pentru ca preotul este un semn care-l trimite imediat cu gandul la Dumnezeu. Starea de pacat,

constiinta pacatului, a faptului ca face lucruri potrivnice propriei sale firi, il face sa se rusineze si sa-l muște constiinta.

S-ar simti mai bine daca nu ar exista pentru el un for absolut de judecata, care se activeaza acum, se activeaza mai tarziu sau la sfarsitul vietii. Atitudinea potrivnica si de adversitate la adresa lui Dumnezeu este generata de pacat, iar cel mai grav este atunci cand omul tinde, asa cum se intampla in Evanghelia de astazi, sa ia el locul lui Dumnezeu, sa devina el centru absolut de putere, de autoritate pentru sine, si daca se poate si pentru semenii sai. In aceasta situatie, desigur, Dumnezeu este un concurent redutabil, si de ce n-ar incerca, amagindu-se ideologic pe sine sau pe ceilalti, sa atace conceptul, ideea sau realitatea care se numeste Dumnezeu.

R. Radulescu: Irod, pentru ca nu gaseste Pruncul, care avea sa devine rege, dupa cum stia de la magi, purcede la un gest oribil: omoara toti pruncii care ar fi fost de varsta Mantuitorului Hristos, ca sa inlature amenintarea de care se temea. Are loc un masacru al pruncilor nevino-vati, episod care ne reaminteste durerea parintilor acelor copii, durerea lumii de atunci. Ne punem intrebarea: de ce a ingaduit Dumnezeu acel masacru oribil, desi putea sa rânduiasca altfel lucrurile? Desigur, Irod este cel care ordona masacrul, dar Dumnezeu putea sa-l impiedice pe Irod. De ce nu o face?

Pr. Coman: Pentru ca sa se implineasca Scripturile, dupa cum interpreteaza Sfantul Evanghelist Matei. Este greu sa patrundem gandurile lui Dumnezeu! Sigur ca ar fi putut sa intervina, cum o face probabil de multe ori, limitand dimensiunile raului provocat de oameni. Iata, de data aceasta, nu intervine! Probabil, tocmai pentru a pune in evidenta de ce este in stare omul pentru a-si pastra puterea. Pruncii ucisi de Irod sunt pretul platit pentru conservarea puterii lumesti. Irod se temea foarte

TRĂISCVIRI

mult ca nu cumva sa se fi înscut un pretendent la puterea sa regala. Profetii, pe care iudeii ii interpretau în acest sens, spuneau ca se va naste un mare conducator, care ii va ajuta sa se elibereze de sub presiunea Imperiului Roman si a tuturor captivitatilor prin care trecusera. Momentul acesta era identificat cu o implinire a fagaduintelor vechi-testamentare. Atunci Irod se temea ca va atenta cineva la puterea sa lumescă si, iata, ce pret fantastic se plateste!

Setea de putere orbeste. Pentru a pune mana pe putere sau pentru a o pastra, oamenii sunt în stare de grozavii. Zilele acestea, comemoram evenimentele triste din 1989. În memoria multora dintre noi exista temerea ca, atunci, noua putere a facut multe victime tocmai pentru a se instala si pentru a se legitima. Victimele au fost tineri. Un pret scump în Ajunul Craciunului. Nimeni si nimic nu ramane nejudecat de Dumnezeu. Din pacate, pentru cei care, luptandu-se sa puna mana pe putere omeneasca, au facut asemenea faradelegi, vor plati mai devreme sau mai tarziu. Ar fi mai bine sa plateasca în moneda acestei lumi, nu în moneda vesniciei, dramatica si mult mai chinuitoare!

Revenind la întrebarea dumneavoastra, ar mai trebui sa vorbim despre libertate, ca trasatura esentiala a existentei omului. Dumnezeu nu este un dictator. Dumnezeu este El însusi expresia libertatii, pentru ca numai în existenta libera, exista responsabilitate. Numai intrucat omul este liber, poate fi partener de dialog lui Dumnezeu. Tot raul care se întâmpla în lumea asta – si este foarte mult rau, foarte multa faradelege – nu se întâmpla pentru ca Dumnezeu [voieste], ci pentru ca omul se manifesta ca persoana libera. Dacă Dumnezeu ar interveni, ar nimici libertatea de exprimare a omului, iar omul nu ar mai avea posibilitatea exprimarii în rau, dar nici posibilitatea exprimarii în bine, adica, nu s-ar mai

dezvolta ca persoana libera.

R. Radulescu: Ramanand la adversitatea fata de tot ceea ce vine de dincolo, de la Dumnezeu, dintr-un transcendent neclar uneori, astazi si Biserica se confrunta cu ostilitati. Societatea în care isi desfasoara activitatea, misiunea, Biserica, dumneavoastra ca preot, dar si crestinii mireni, sunt într-o situatie ostila. Mesajul sau vorbele lor nu cad bine unora. Exista tendinta de a încasa si oamenii Bisericii aceasta ostilitate, aceasta agresivitate cu care este tratata Biserica de lume. Care este atitudinea potrivita în fata acestei raceli a lumii de astazi, pentru mesajul lui Dumnezeu, pe care il transmite Biserica?

Pr. Coman: Adversitatea cumulata a lumii fata de Dumnezeu se manifesta evident fata de toti cei care isi asuma postura de propovaduitori si slujitori ai lui Dumnezeu. Sa ne amintim ca Mantuitorul Hristos vorbind ucenicilor Sai de misiunea lor viitoare, ii avertizeaza constant în legatura cu ostilitatea lumii fata de Evanghelie, ostilitatea care l-a vizat întâi pe El si, bineinteles nu avea sa ocoleasca pe ucenicii Lui. „Iata Eu va trimit pe voi ca pe niste oi în mijlocul lupilor!“ (Matei 10,16). Intai de toate Biserica, slujitorii Bisericii si credinciosii Bisericii, cei care isi asuma Evanghelia si mesajul Mantuitorului Hristos, trebuie sa recunoasca faptul ca acest simptom de adversitate este un simptom firesc, este o atitudine fireasca.

Nefiresc ar fi ca lumea sa nu fie potrivnica Bisericii! Nu o spun eu primul. Profetii din timpurile vechi testamentare, sfintii si Parintii Bisericii, dar si teologi contemporani au spus ca, numai atunci când Biserica este într-o tensiune evidenta cu duhul lumii acesteia, cu traiectoria acesteia lumii, care tinde spre autonomie, spre suficienta de sine, numai atunci este semn ca Biserica merge pe drumul cel bun. Dacă este liniste, atmosfera calma, acestea sunt semne ca Biserica sau reprezentantii Bisericii

au facut un fel de pact cu aceasta lume si au introdus duhul lumesc în Biserica, fenomen care se cheama secularizare. Potrivnicia lumii este semnul acuratetei atitudinii Bisericii si a slujitorilor ei. Prin lume intelegem pe aceia care traiesc în duhul lumesc, care considera lumea si creatia suficienta siesi si autonoma. Acesta este duhul lumesc cu care Biserica trebuie sa fie în permanenta tensiune. Este foarte important ce reactie au cei care sunt în Biserica, mai aproape de altar, mai aproape de Hristos. Cred ca nu trebuie, de nici un fel, sa adoptam instrumentarul lumii acestea. Nu trebuie sa raspundem cu instrumentele cu care oamenii se lupta între ei, instrumentele competitiei lumesti. Exista competitii pe plan politic, exista competitii pe plan financiar, exista competitii pe plan cultural. Biserica si duhul Bisericii sunt altceva. În numele Bisericii si al Evangheliei Mantuitorului Hristos, slujitorii Bisericii si ai Evangheliei trebuie sa faca evidenta asezarea, atitudinea, raportarea Mantuitorului Hristos fata de toate, care este una smerita, care nu intra în competitie în termeni lumesti.

Biserica nu este puternica în termeni lumesti: economic, politic, diplomatic, structural, institutional, etc. Puterea Evangheliei sta în lepadarea de toate aceste instrumente. Mantuitorul Hristos Se naste în saracie si Se lasa sub presiunea tuturor factorilor. Dumnezeu statea la discutii cu Irod? Nu! A fugit din calea lui? S-a smerit pana intratata! Aceste atitudini ne pot deveni model. Nu inseamna ca neintrând în competitii lumesti, abandonam lupta. Nu, ci participam la lupta cu instrumentele Evangheliei si ale Mantuitorului Hristos, care inseamna lepadarea de sine, renuntarea la orice recunoastere din partea lumii, renuntarea la imagine. Lumea trebuie sa fie surprinsa ca în Biserica lucrurile merg altfel, ca se gandeste altfel, ca se traieste altfel.

TRĂSĂCĂRI

Dar, trebuie sa recunoastem ca exista foarte multa slabiciune si printre noi, printre preoti si printre credinciosi. De cele mai multe ori exista confuzie si ne lasam si noi prinsi de ofertele, de instrumentele luptei lumesti. Dar slava Domnului, ca Dumnezeu are foarte multa grija ca in Biserica sa nu fie prea multi oameni de neam bun, nici prea multi

oameni cu multa cultura, nici prea multi oameni puternici in sensul lumesc, ci dimpotriva, cum spune Sfantul Apostol Pavel: „priviti in mijlocul vostru, nu sunt prea multi de neam bun“, adica socialmente foarte bine plasati, nici prea multi intelepti, adica cu multa stiinta de carte, nici prea multi puternici, adica oameni cu acces la fraiele puterii

lumesti. De ce? Pentru ca acolo unde este neputinta omeneasca, lucreaza Dumnezeu. Acolo unde oamenii sunt puternici, indiferent despre ce fel de putere ar fi vorba, Dumnezeu ii lasa la puterile lor“.

(din: Pr. Constantin Coman, “Dreptatea lui Dumnezeu si dreptatea oamenilor”, Editura Bizantina, Bucuresti, 2010)

TRĂSĂCĂRI PATRISTICE

Duminica după Nașterea Domnului (Fuga în Egipt – Ev. Matei 2, 13-23)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-Lucidă.

De ce pruncul Hristos a fost trimis în Egipt? Textul face referire clară la acest lucru: trebuia să se îplinească ceea ce Dumnezeu a zis prin profet: Din Egipt am chemat pe Fiul Meu (Osea 11, 1). De aici înainte, putem vedea că nădejdea mântuirii este descoperită lumii întregi. Babilonul și Egiptul reprezintă lumea întreagă. Chiar dacă ele au fost înghițite de nelegiuire, Dumnezeu a făcut cunoscut faptul că dorea să le corecteze și să le schimbe. Dumnezeu a dorit ca întreaga lume să aștepte însutitele Sale daruri. Așadar, a chemat din Babilon pe cei înțelepți și a trimis Sfânta Familie în Egipt. Am fost avertizați de la început să fim atenți la ispite și comploturi și le observăm încă de când a venit în scutece. Deci vezi încă de la nașterea Domnului Iisus un tiran furios care se împotrivesc, o familie care fuge și o plecare dincolo de hotar. Deoarece nu a fost vorba despre vreo fărâdelege pentru care familia

Sa a fost exilată.

Și tu, dacă ai probleme și suferi numeroase încercări, nu trebuie să te tulburi. Să nu te aștepți să fii răsplătit sau încoronat imediat pentru necazurile tale. Ci mai vârtos să îți în minte exemplul suferinței îndelungate a Maicii Pruncului, suportându-le pe toate cu noblețe, știind că asemenea viață în pribegie este potrivită cu orânduirea lucrurilor duhovnicești. Tu împărtășești aceeași muncă nevoitoare pe care Fecioara Maria însăși a gustat-o. Același lucru l-au făcut și magii. Și Fecioara Maria, și magii doreau să se retragă în taină în rolul smerit al pribegului. (Credincioșii sunt învățați să țină minte, în mijlocul ispitelor și smintelilor, fuga Sfintei Familii în Egipt și întoarcerea magilor pe alt drum – n.tr.)

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 8, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-Lucidă.

Fuga Sa nu a fost determinată de frică, ci de către ceea ce a venit prin taina profeției. Evanghelia a răsădit sămânța, când a spus: Ia Pruncul și pe mama Sa și fugi în

Egipt. Și mai departe, ca să se îplinească cele scrise: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Osea 11, 1).

Hristos a fugit pentru a întări adevărul Legii, credința în profeție și în mărturia psalmistului. Domnul Însuși spune: Trebuia să se îplinească de către Mine toate cele scrise în Legea lui Moise, în prooroci și în psalmi (Luca 24, 44). Hristos a fugit pentru noi, nu pentru El Însuși. Hristos a fugit pentru ca, la timpul convenit, să slujească ca un iconom al Sfintei Liturghii. Hristos a fugit ca, prin dăruirea iertării Sale, să distrugă sursa abuzurilor venite și să arate credința celor care vor să creadă. Și, în final, Hristos a fugit pentru a ne dăruia nouă credință statornică, chiar și atunci când suntem nevoiți să fugim, știind că în fața persecuțiilor este mai bine să fugim, decât să ne lepădam de credință. Căci Petru pentru că nu a dorit să fugă de aceea s-a lepădat de Hristos iar Ioan, ca nu cumva să se lepede de Hristos, a fugit.

(Petru Hrisologul, Predici 150, 11, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute

ȚĂLCĂRI PATRISTICE

Pruncul ca să-Lucidă.

Irod a fost cel care căuta Pruncul sau oare diavolul a lucrat prin Irod? Când Irod însuși s-a întâlnit cu magii, și-a imaginat că aceștia au fugit de sub guvernatorii lor. Deoarece Hristos, deși limitat de cerințele vârstei Sale, hrănit la pieptul mamei Sale, stând liniștit, tănuindu-Și cuvintele, incapabil să meargă, totuși, a schimbat pe magi (care erau purtători ai stindardului diavolului) în cele mai evlavioase slugi. Diavolul a realizat imediat ce lucrare va înfăptui Hristos la vârsta deplină. Așadar, a întors pe evrei împotriva Lui, viclean fiind, a îndemnat pe Irod să se ridice împotriva Pruncului Hristos. Acesta a sperat să-L priveze de viitoarea putere a Sa, a Crucii, stindardul marii biruințe pentru lume. Diavolul a înțeles că Hristos în curând va restaura viața lumii întregi cu învățătura și cu puterea Sa. Chiar și atunci când scâncea ca prunc, Iisus a luat în stăpânire această lume, de la cap la coadă. Așa cum spunea și profetul: căci, înainte ca băiatul să zică tată și mamă, va lua toată bogăția Damascului și prada Samarie (Isaia 8, 4). Evreii înșiși dovedesc aceasta când spun: Iată cum toată lumea merge după El (Ioan 12, 19).

(Petru Hrisologul, Predici 150, 9, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-Lucidă.

Mergi în pământul Egiptului. Căci Domnul, ca un doctor, a fugit în Egipt pentru a-l cerceta, deoarece lăncezea în greșeli, nu pentru că ar fi vrut să rămână acolo. La prima vedere, se presupune că El a fugit în Egipt de furia lui Irod. Înțelesul

tălmăcit este că a fugit în vederea alungării demonilor din Egiptul întunecat de greșeli, așa cum Isaia mărturisește când spune: Iată Domnul ajunge în Egipt, așezat pe nor ușor, iar idoli Egiptului vor cădea (Isaia 19, 1).

Nu vezi că mai apoi nu dorea să evite moartea, ci ajunge în Egipt pentru a distruge idoli ucigași? Acesta este singurul moment când Domnul a călătorit în Egipt. Trebuie menționat, de altfel, de ce a fugit în Egipt în timpul nopții și s-a întors în timpul zilei. Aceasta pentru că, atunci când a fugit, a fugit de persecuția lui Irod iar de întors a făcut-o după ce Irod a murit. Noaptea simbolizează întinderea furiei persecuției, pe când ziua reprezintă o liniștire a acesteia.

(Autor necunoscut, Opere incomplete la Matei, Omilia 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 14) Și sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul și pe mama Lui și a plecat în Egipt.

Sfintei Fecioare Maria, care nu a trecut niciodată dincolo de pragul casei sale, i-a fost poruncit să sufere această încercare pentru binele binecuvântatei nașteri și pentru neîncetatul ei urcuș duhovnicesc. Nu este copleșitor? Pe când Palestina completează și încearcă să ducă la capăt o conspirație împotriva lui Iisus, Egiptul este cel care Îl primește și Îl protejează pe Cel pentru care sunt planificate comploturile! Aceasta este amintită de Patriarhul Iacob, care de asemenea a căutat ajutor în Egipt (Facerea 45, 25 - 46, 7), anticipând venirea Domnului nostru în acest pământ.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 8, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 14) Și sculându-se, a luat,

noaptea, Pruncul și pe mama Lui și a plecat în Egipt.

Hristos a făgăduit că se va întrupa, că va trece prin viață, că va propovădui slava împărăției cerurilor, că va propovădui credința și că, prin puterea cuvântului Său, va alunga pe demoni. A făgăduit că va da orbilor vedere, umblare șchiopilor, vorbire muților, auzire surzilor iar morților iertare de păcate și înviere. Toate aceste lucruri le-a făgăduit prin Lege și profeți. Așadar, trebuia ca Hristos, când avea să devină adult, să nu fugă de moartea pe care a evitat-o ca Prunc.

(Petru Hrisologul, Predici 150, 10, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 15) Și au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

Există și altceva valoros de remarcat, un prim fapt cu privire la magii și altul referitor la Prunc. Întrebarea este: de ce magii nu au rămas cu Pruncul? Și de ce Pruncul nu a rămas în Betlem? Toți au fost obligați să fugă imediat după ce au fost primiți cu bucurie: magii în Persia și Sfânta Familie în Egipt. De ce? Aceasta merită o analiză mai profundă. Minunatul plan de mântuire al lui Dumnezeu nu prezenta încredere dacă nu se întrupa Fiul lui Dumnezeu. Dacă Iisus cădea în mâinile lui Irod, viața Sa putea fi îndepărtată prinucidere. Multe circumstanțe au fost hotărâte providențial în istoria umanității. Chiar dacă trupul Pruncului Hristos era în pericol, unii au îndrăznit să gândească că Acesta nu și-a asumat trupul nostru uman și că venirea Lui a fost ca a unei fantome. Aceste idei lipsite de credință îi distrag în cele din urmă pe cei care nu mărturisesc că Dumnezeu a ve-

ȚĂLCĂRI PATRISTICE

nit la noi în trup, acesta devenind trupul dumnezeirii Sale.

Conform celor înțelepți, magii au fost trimiși repede în patria lor, însărcinați să transmită învățătura în pământul perșilor, zădărniciind nebunia regelui. Acestuia din urmă i s-a permis ocazia să înțeleagă faptul că pune la cale lucruri imposibile, împotriva profeției și că, în cele din urmă, trebuia să își înăbușe furia și să renunțe la complotul său nebun. Este în puterea Domnului nu doar să-și supună dușmanii, ci să o facă cu atât de multă ușurință, inducând în eroare pe cei vicleni într-un mod specific doar atotputerniciei lui Dumnezeu. În același mod, și egiptenii au fost duși în eroare odinioară (în vremea lui Moise – n.tr.; cf. I Samuel 6, 6 LXX), averea lor a fost cedată în secret și din iconomia și cu puterea lui Dumnezeu s-a săvârșit minunea cu ei.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 8, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 15) Și au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin prorocul: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

Lui Iosif, prin urmare, i s-a poruncit să îngăduie acest copil despre care Isaia a spus: Căci Prunc s-a născut nouă; un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire este pe umerii Lui (Isaia 9, 6).

El spunea un Fiu s-a dat nouă pentru că Hristos Domnul s-a născut prunc și a fost numit Fiu al lui Iosif și al Mariei. Referitor la fuga lor în Egipt, Isaia a profețit acestea când a spus: Iată, Domnul vine pe nor ușor și ajunge în Egipt (Isaia 19, 1). Prin aceste cuvinte, făgăduința întrupării Domnului a fost limpede descoperită și dată pe față. De vreme ce

Domnul Însuși este invocat ca Răsăritul cel de Sus, Soarele Dreptății, (Maleahi 3, 20; Luca 1, 78) este subînțeles că vine pe nor ușor. Prin aceasta, Isaia se referă la faptul că El vine într-un trup pre-schimbat, trup fără de păcat și prin care și-a acoperit lumina slavei Sale în învelișul norului trupului Său.

Osea, de asemenea, marchează acest moment când spune: Regele lui Israel va pieri. Când Israel era tânăr, Eu îl iubeam. Și din Egipt am chemat pe Fiul Meu (Osea 10, 15-11, 1).

După ce, în perioada Egiptului Antic, păcatul s-a înmulțit, după multe încercări îngăduite de Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, înduioșat de credința poporului față de El, a trimis pe Fiul Său în Egipt. A făcut acest lucru pentru că Egiptul, care a plătit pedeapsa răutății, în vremea lui Moise, poate acum să-L primească pe Hristos, nădejdea mântuirii noastre. Cât de mare a fost mila lui Dumnezeu arată prin venirea Fiului Său!

Egiptul vechi, care sub Faraon, a stat împotriva lui Dumnezeu cu încăpățănare, devine acum martorul și casa lui Hristos. Milostivirea lui Dumnezeu față de Egipt a fost arătată asupra magilor care au dorit să-l cunoască pe Hristos Domnul. Pentru că, deși magii au îndrăznit să se împotrivescă bunătății divine, în vremea lui Moise, acum, văzând doar o singură stea pe cer, au crezut în Fiul lui Dumnezeu. Magicienii mândri erau dați spre pedeapsă pentru lipsa lor de credință. Ceilalți au fost duși spre slavă prin credință, din moment ce au crezut că Dumnezeu s-a întrupat, Dumnezeu pe care magii de origine egipteană nu doreau să-L recunoască în măreția Sa divină.

(Cromațius, Tratat la Matei 6, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 16) Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte și, trimițând a ucis pe toți pruncii care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de doi ani și mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

Din dorința de a-L distruge pe Mântuitorul lumii, Irod a trimis cuvânt la Betleem și a poruncit ca toți copiii de doi ani și mai în jos să fie uciși, reprezentând vârsta pe care a auzit-o de la magi. A bănuțit că prin porunca sa îl va ucide pe Domnul însuși, izvorul vieții. Sfântul Duh cunoștea această răutate a lui Irod. Solomon, vorbind poporului credincios, spune: Care va da pe fratele meu, cel care sughe la sânul mamei sale? (Cântarea Cântărilor 8, 1) Mai mult, prin: „Care va da?” subliniază că Irod nu avea nici o putere asupra Lui, El fiind Domnul și împăratul puterilor. Așadar, Domnul a vorbit în chip adevărat când a mărturisit despre El prin același Solomon, care zice: „Atunci mă vor căuta, dar nu mă vor afla. Pentru că au urât înțelepciunea și n-au luat aminte la Cuvântul lui Dumnezeu și L-au dispreguit” (Pildele lui Solomon 1, 28-30).

Regele David, luminat de Duhul Sfânt, spunea: Tu ești singurul care m-ai născut, ești nădejdea mea, din pântecele maicii mele...Tu ești acoperitorul meu (Psalmul 70, 6).

Moise spune, de asemenea, că Hristos Domnul, prunc fiind, nu putea fi ucis. A mărturisit aceasta cu cuvintele sale: Să nu fierbi iedul în laptele mamei Sale (Ieșirea 23, 19). Prin această afirmație, Moise relevă perspectiva că Hristos Domnul nostru este adevăratul Miel al Domnului, care va să sufere la vremea rânduită.

(Cromațius, Tratat la Matei 6, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)